

ความคิดเกี่ยวกับรัฐไทย ในฐานะ “นักล่าอาณานิคม”

▲ ฮัสซัน ตอยิบ

ขบวนการ BRN แลงการณ์ผ่านคลิปวิดีโอทาง You Tube เมื่อวันที่ 26 เมษายน คลิปดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันในวงกว้างตลอดทั้งคืนวันที่ 27 และมีรายงานข่าวอย่างกว้างขวางตั้งแต่วันที่ 28 ตันมา

แลงการณ์ของ BRN ครั้งนี้ทำให้สังคม

ไทยตกใจกันใหญ่ ความตกใจนั้นอาจจะเกิดจากสาเหตุสามประการ

ประการแรก นี่คือการครั้งแรกที่องค์กรซึ่งก่อนหน้านี้รักษาความลับอย่างเข้มงวดเปิดตัวต่อหน้าสาธารณะ สำหรับหลายๆ คน คลิปดังกล่าวน่าจะเป็นโอกาสครั้งแรกที่ได้ยินเสียงของ

อุสตาซฮัสซัน ตอยิบ สาเหตุที่สองคือ ในคลิป์ที่มีความยาวประมาณ 5 นาที ตัวแทนของ BRN ทั้งสองคนใช้ภาษามลายูกลางที่มีมาตรฐานสูงตลอดช่วงเวลาแถลงการณ์ โดยไม่ใช้คำศัพท์ภาษาไทยแม้แต่คำเดียว และ สาเหตุสุดท้ายคือการใช้คำว่า “นักล้าอาณานิคมสยาม” สำหรับเรียกรัฐไทย

ก่อนหน้านี้นี้ ไม่มีใคร (กล้า) เรียกรัฐไทยเป็นนักล้าอาณานิคม และคนไทยก็ไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นนักล้าอาณานิคม เพราะตามความเข้าใจประวัติศาสตร์แบบไทย/สยาม ดินแดนปาตานีเป็นส่วนหนึ่งของประเทศไทยตั้งแต่สมัยโบราณ และมีสิทธิที่จะปกครองดินแดนแห่งนี้ได้อย่างชอบธรรม

การมองรัฐสยามเป็นนักล้าอาณานิคมนั้นเกิดขึ้นจากทัศนคติทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างจากฉบับประวัติศาสตร์ที่คนไทยรู้จักกัน

ผมเริ่มเรียนภาษามลายูในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศญี่ปุ่น และเคยอ่านหนังสือภาษามลายูเป็นจำนวนมาก หลังจากเรียนจบแล้ว ผมก็ศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยมาลาया ประเทศมาเลเซีย และทำงานวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบภาษามลายูกลางกับภาษามลายูถิ่นปาตานี ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยผมก็ได้จากหนังสือและเอกสารภาษามลายูหรือภาษาอังกฤษทางด้านมลายูศึกษา ไม่ใช่ข้อมูลทางด้านไทยศึกษา แต่เมื่อผมเรียนภาษาไทย และเริ่มอ่านหนังสือภาษาไทย ผมเองก็ตกใจกับประวัติศาสตร์ฉบับของไทย เพราะมันแตกต่างไปจากสิ่งที่ผมเคยเรียนมาอย่างมาก

ดร.วรวิทย์ บารู สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัด

ปัตตานี ซึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาโทและเอกจากมหาวิทยาลัยมาลาयाได้อธิบายในรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งว่า การใช้คำว่า “นักล้าอาณานิคมสยาม” เป็นเรื่องธรรมดาในภาษามลายู ทัศนคตินี้ถูกมองว่าเป็นทัศนคติที่ถูกตั้งโดยบรรดานักประวัติศาสตร์ด้วยหนังสือประวัติศาสตร์ปาตานีที่ใช้คำว่า นักล้าอาณานิคมสยามก็สามารถพิมพ์และจำหน่ายได้โดยไม่เคยถูกห้าม

แถลงการณ์ของ BRN ก็ถือว่าเป็นโอกาสสำหรับสังคมไทยที่เผชิญกับประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน เพราะถ้าอาเซียนต้องการจะเป็นประชาคมที่มีความเข้มแข็งเหมือนสหภาพยุโรป (EU) จำเป็นต้องมีความสามัคคีในบรรดาประเทศสมาชิก ในทางกลับกัน การที่ขาดความเข้าใจต่อทัศนคติทางประวัติศาสตร์ของประเทศอื่น ๆ คงจะเป็นที่มาของปัญหาอย่างแน่นอน ดังนั้น แต่ละประเทศสมาชิกควรทราบ ว่า ประเทศอื่น ๆ มีทัศนคติทางประวัติศาสตร์อย่างไร ความรู้ด้านนี้ย่อมมีความสำคัญมากกว่าการปักธงชาติหรือให้ความรู้ผิวพื้นเกี่ยวกับประเทศสมาชิก

ประเทศบางประเทศมีทัศนคติที่ค่อนข้างรุนแรงต่อประเทศของตนเนื่องจากมีประวัติศาสตร์ฉบับที่แตกต่างกัน ผมขอยกตัวอย่างจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ในประวัติศาสตร์สมัยสงครามโลกครั้งที่สองของประเทศเกาหลีใต้และจีนจะเน้นการกระทำของกองทัพญี่ปุ่น อาทิ ความโหดร้ายทารุณกรรม การปกครองที่ไม่ยุติธรรมและความยากลำบากที่เกิดขึ้นรวมถึงหญิงบริการทางเพศที่ถูกบังคับ แต่สิ่งเหล่านี้ นักการเมือง

อับดุลการิม คอลิบ และฮัสซัน ตอยิบ ▲
(ภาพจากไทยรัฐออนไลน์)

ปีกขวาและพวกคัลลัฮ์จากญี่ปุ่นก็ไม่ยอมรับทัศนคติทางประวัติศาสตร์ได้กลายเป็นที่มาของปัญหาทางการทูตในภูมิภาคนี้เป็นประจำ

สถานการณ์เช่นนี้ยังเป็นอุปสรรคในการสร้างมิตรภาพที่แท้จริงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย ทั้งๆ ที่ประเทศในภูมิภาคนี้มีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์กันอย่างใกล้ชิด แม้แต่การที่เป็นเจ้าภาพร่วมฟุตบอลโลก 2002 ระหว่างเกาหลีกับญี่ปุ่นก็ไม่เอื้อต่อการสร้างมิตรภาพเพราะมีอุปสรรคทางประวัติศาสตร์ดังกล่าว และจนถึงบัดนี้ บรรดาประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังไม่สามารถสร้างประชาคมภูมิภาคในรูปแบบใด ๆ

จากตัวอย่างข้างบน สิ่งที่ชัดเจนคือ ถ้าหากว่าประเทศสมาชิกอาเซียนไม่ยอมรับความแตกต่างทัศนคติทางด้านประวัติศาสตร์ ความ

สามัคคีมีอาจเกิดขึ้นและอาเซียนก็แค่เป็นการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคที่เปราะบางและไม่มีอำนาจใดๆ

สังคมไทยจะยอมรับประวัติศาสตร์ฉบับที่ฝ่าย BRN นำเสนอ ที่มองประเทศไทยเป็นนักล่าอาณานิคมหรือไม่ยอมรับก็ขึ้นอยู่กับวิจรรณญาณของสังคมไทย แต่นี่คือประวัติศาสตร์ของบรรดาประเทศในอาเซียนที่ใช้ภาษามลายู

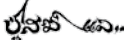
ภูมิภาคหมู่เกาะมลายูมีชื่อเรียกในภาษามลายูว่า นูซันตารา (Nusantara) ภูมิภาคทั้งภูมิภาคนี้เคยตกเป็นเมืองขึ้นของบรรดาประเทศมหาอำนาจตะวันออก ในประวัติศาสตร์ของนูซันตารา จุดสุดยอด (climax) อยู่ที่ช่วงเวลาในประเทศ “บรูลูเอกราช” (ภาษามลายูใช้คำว่า mencapai kemerdekaan) ไม่ใช่ “ได้รับเอกราช” เพราะเอกราชคือผลที่เกิดจากการต่อสู้ไม่ใช่อยู่

ดี ๆ แล้วมีคนที่จะมาให้กับเรา ผู้นำของประเทศ ในขณะที่ “บรรลุลูกเอกราช” อย่างเช่น ประธานาธิบดี ชูการ์โน แห่งประเทศอินโดนีเซียหรือ นายกรัฐมนตรีคนแรกแห่งประเทศมาเลเซีย ตนกู อับดุล ราห์มัน ปุตรา ได้รับการยกย่องอย่างสูงเป็น “บิดาแห่งเอกราช” (Bapa Merdeka) ฉะนั้น การต่อสู้ที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของประเทศ เหล่านี้คือ การต่อสู้เพื่อปลดปล่อยดินแดนใน ห้วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์นั้น

ในการสร้างประชาคมระดับภูมิภาคที่แข็งแกร่ง ยุคที่แต่ละประเทศสามารถสอนหรือปลูกฝังประวัติศาสตร์ของตนฝ่ายเดียวกำลังจะสิ้นสุด ประวัติศาสตร์เคยและยังถูกใช้เป็นเครื่องมือของรัฐเพื่อสร้างความสามัคคีโดยกำหนดศัตรู

ของชาติ แต่ในยุคต่อไป ประวัติศาสตร์ควรเป็น เครื่องมือในการสร้างความเข้าใจกันระหว่าง ประเทศ

ในสหภาพยุโรป ประเทศที่เคยรบกันมานาน เช่น ฝรั่งเศสและเยอรมัน เริ่มใช้ตำราเรียนวิชาประวัติศาสตร์ที่เป็นฉบับซึ่งยอมรับร่วมกัน ของทั้งสองประเทศ นี่คือจุดเริ่มต้นที่ดีในการสร้างความเข้าใจกันทางประวัติศาสตร์ เพราะ การที่ยึดถือประวัติศาสตร์ฉบับเดียวโดยปฏิเสธ ฉบับอื่น ๆ จะสร้างความแตกแยกเท่านั้น

แถลงการณ์ของ BRN นั้นคือบททดสอบ สำหรับสังคมไทยที่มาก่อนถึงเวลาประชาคมอาเซียน เปิดตัว นี่คือประวัติศาสตร์ฉบับที่สังคมไทยต้อง เผชิญหน้าภายในเวลาอีกสองปีเศษ

ไฟดับทั่วภาคใต้ อุบัติเหตุหรือ...?

เมื่อค่ำวันที่ 21 พฤษภาคม 2556 ไฟฟ้าในภาคใต้ดับยาวนานร่วม 4 ชั่วโมง ตั้งแต่ อำเภอกุยบุรี อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จนถึงจังหวัดนราธิวาส สร้างความโกลาหลให้แก่ประชาชนทั่วไปเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ต่างคาดการณ์ไปต่าง ๆ นานา เนื่องจากชีวิตประจำวันก็ต้องวิตกกังวลกับเหตุการณ์ ความรุนแรงอยู่แล้ว

อย่างไรก็ดี ไฟฟ้าก็ทยอยติดตามลำดับ ตั้งแต่พัทลุง นครศรีธรรมราช ภูเก็ต สงขลา จนกระทั่งทั่วทั้งภาคในเวลาราว 4 ชั่วโมงโดยประมาณ วันรุ่งขึ้น กระทรวงพลังงานชี้แจง ว่า สาเหตุมาจากสายส่งไฟฟ้าแรงสูง ขนาด 500,000 โวลต์ ซึ่งเป็นสายไฟฟ้าหลักที่จ่าย กระแสไฟฟ้าส่งไปให้ในพื้นที่ภาคใต้ เกิดความเสียหายเนื่องจากฟ้าผ่าที่เสาในเขตเพชรบุรี

เหตุครั้งนี้ทำให้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์เชิงแซ่ บ้างก็ว่าเป็นความประมาทเดินแล้ว บ้าง ก็ว่าเป็นสัญญาณการกดดันให้ประชาชนเห็นว่ามีจำเป็นต้องสร้างโรงไฟฟ้าเพิ่มใน ภาคใต้ท่ามกลางเสียงต่อต้านก่อนหน้านี้ทั้งที่กระบี่ และ อ.ท่าศาลา อ.หัวไทร จ.นครศรีธรรมราช มูลค่าความเสียหายจากเหตุการณ์นี้ ราว 400 ล้านบาทเป็นอย่างต่ำ